

# Domssöndagen

## Tom Hardts postilla, tredje årgången

Predikotext: Matt. 13:47–50.

I Guds, Faderns + och Sonens och Den Helige Andes, namn. Amen.

I evangeliet på domssöndagen har vi hört Jesus beskriva, hur han skall sätta sig *"på sin härlighets tron"*, och hur så den yttersta domen skall avkunnas. Denna undervisning kommer alltså direkt från Jesu läppar, och den upprepas av Jesus på mångahanda sätt och under gestalten av olika liknelser överallt i evangelierna. Så är den möjligheten, som människor gärna vill tänka sig, helt avskuren, nämligen att domen, fördömsen, den gudomliga vreden inte finge tillskrivas Jesus utan vore andra rangens föreställningar, sprungna ur mindre andars förvirrade värld. Det går ut ett ständigt flöde av just domedagspredikningar från Jesu person, och stoppas detta flöde på predikstolen, hör vi inte längre Jesus predika utan just de sekunda, mindervärdiga, falska profeterna, som så gärna talar om något annat.

När människor anmäler svårigheter inför dagens evangelium och dess predikoämne, *"Yttersta domen"*, börjar dock djupast sett inte deras trossvaghet på denna punkt, på troslärans sista sidor. Den torde vara förhanden långt tidigare. Då det heter, att *"då skall han sätta sig på sin härlighets tron"*, ligger i detta ett anspråk, som rests långt, långt tidigare, nämligen att all mänsklig existens, alla människoliv på jorden i alla tider vetter mot honom, som är tillvarons centrum, mot den ännu osynliga härlighetstronen, mot Gud, som rannsakar allas hjärtan, som möter och väger varje tanke, ord och gärning. Det är grundvalen och förutsättningen för varje tal om den yttersta domen. Den blir synliggörandet, artikulationen av det, som gäller varenda sekund i vårt liv, som alltid gällt. När människor hör detta, säger de sig med rätta, att de i sin tur inte kan hålla sina ansikten riktade mot den Gud, som så betraktar dem. De finner anblicken outhärdlig, skrämmande, omöjlig och går hellre in i det mörker, som de menar inte upplyses av Guds närhet. Så bekräftar de, att bara Gud i sitt Ord, i sin Lag och sitt evangelium, i sin uppenbarelse kan vända oss mot Gud, mot honom, som snart nog skall visa sitt herradöme, när härlighetens tron blir synlig.

Om just detta handlar dagens evangelium. Dess ärende är att visa oss, hur Gud vänder våra ansikten mot hans i detta innevarande livet. Det finns välmenande utläggare, som tar upp de rättfärdigas förvånande fråga: *"Herre, när sågo vi dig hungrig och gävo dig mat?"* och härav sluter, att de gjort sina goda gärningar i distraktion. Det är en ädel tanke, men textens budskap är att verkligen peka på vägen till livet, till den högra sidan, så att åhörarna verkligen känner den och vandrar den i tro och inte i distraktion. Denna väg till livet är att i Jesu *"minsta bröder"*, i apostlarna, i Ordets tjänare, i det heliga predikoämbetet igenkänna Gud själv, den i Ordet dömande och förlåtande guden. Att rädda sitt liv är att förstå, att *"Den som tager emot eder, han tager emot mig"*. (Matt. 10:40) Att öppna sin själ för Ordet och sitt hus för Ordets tjänare är att träda in under det löftet: *"Och den som giver en av dessa små allenast en bägare friskt vatten att dricka, därför att det är en lärjunge – sannerligen säger jag eder: Han skall ingalunda gå miste om sin lön"*. (Matt. 10:42) Om detta vatten gäller visserligen katekesens ord *"Vattnet verkar det förvisso icke"*, men i Jesu ord är vattnet genomglöd-gat av den närvarande tron, en trons yttre gestalt, en trons frukt, oskiljaktigt förenad med den frälsande tron. Så blir stödet till det heliga ämbetet just det, som efterfrågas från den himmelska tronen. Härom säger vi så:

- I. vi ärar Gud i Ordets tjänare, som förkunnar Lagens majestät,
- II. vi ärar Gud i Ordets tjänare, som förkunnar evangeliums sötma,
- III. vi ärar Gud i Ordets tjänare, som förkunnar helgelsens storhet.

### ***I. Vi ärar Gud i Ordets tjänare, som förkunnar Lagens majestät.***

Vår evangelisk-lutherska bekännelse säger: *"Vi veta, att Gud gillar detta ämbete och är närvarande däri. Och det är gagneligt att så mycket som möjligt hedra predikoämbetet med all slags ära."* (SKB s. 223) När så dörrar öppnas, måltider dukas, klädnader bärs

fram, är det för att här en syndare får lära sanningen om sig själv, att "vår rättfärdighet är såsom en fläckad klädnad". (Jes. 64:6) Predikanten, som vi besöker i hans sjukdom, har utan omsvep sagt oss, att dagens evangelium inte pekar på allmän välgörenhet och internationella insatser som nyckeln till himlaportarna, att Gud inte låter muta sig med postgiroavier, ja, inte med något, ty "alla hava ju syndat och äro i saknad av härligheten från Gud". (Rom. 3:23)

## **II. Vi ärar Gud i Ordets tjänare, som förkunnar evangeliums sötma.**

När kyrkan i Filippi tänker på S:t Pauli bästa och bistår honom i hans bojar (Fil. 4:10, 1:13), möter vi en handgriplig framställning av Jesu ord i dag: "Jag var i fängelse, och I kommen till mig". Dessa kristnas bistånd till den fångne aposteln, deras ärande av Ordets ämbete, kommer av den undervisning, som de fått mottaga av aposteln. Sedan de avklätts all härlighet genom Lagen, hade de fått lära sig att "bliva funnen i honom, icke med min egen rättfärdighet, den som kommer av Lag, utan genom den rättfärdighet som

kommer genom tro på Kristus, rättfärdigheten av Gud, på grund av tron". (Fil. 3:9) Det den tron, som driver hjälpen till S:t Paulus.

## **III. Vi ärar Gud i Ordets tjänare, som förkunnar helgelsens storhet.**

När vår predikan så utlagt budskapet i dagens evangelium, hörs snart nog ropet om att en sådan tro försummar gärningarna. Ändå är den tro, som vi nu ställt fram, den enda källan till goda gärningar, som uppstiger i åminnelse inför Gud. Ja, det rätta apostoliska ämbetet tröttnar aldrig i att beskriva trons frukter, att peka på deras himmelska lön. Gud låter ju i sitt Ord förkunna, hur han med välbehag i sin himmelska bok inskriver det ensamma vattenglaset för att så gälda det i uppståndelsens rike. Så skall det hos oss alla väcka en helig iver att verka Guds gärningar, att hedra Ordets ämbete, som låter våra liv bli fruktbärande, och som låter oss en gång höra ordet: "Kommen, I min Faders välsignade".

Amen.